

Arrest

nr. 203 073 van 26 april 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X
Handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen: X, X, X, X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X en X en X, die verklaren van Egyptische nationaliteit te zijn, op 22 december 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat M.-C. WARLOP en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Egyptische nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 8 juli 2016 en hebben zich vluchteling verklaard op 15 juli 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 26 juli 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 15 september 2017.

1.3. Op 20 november 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van H.M.R.M.:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te Caïro, Egypte, op 23 augustus 1987. U bent van Palestijnse origine en in 2011 heeft u de Egyptische nationaliteit via uw moeder doorgekregen. U bent soennitisch moslim.

U bent getrouwd met K.(...) S.(...) H.(...) R.(...) M.(...) (OV 8.061.886, CG 16/15776/B). Samen hebben jullie vier kinderen, namelijk R.(...) (geboren op 13 januari 2012) en een drieling, A.(...), N.(...) en O.(...) (geboren op 11 december 2014).

U komt uit een gezin met acht kinderen. Enkel uw zus H.(...) heeft niet de Egyptische nationaliteit en verblijft in Gaza. De rest van uw broers en zussen verblijven in Egypte, net zoals uw ouders. In 1989 bent u vanuit de stad Nasser naar de stad El Ismaelia verhuisd. In 2006 ben u naar Ahmad O Rabi verhuisd. Hier woonde u samen met uw echtgenote en kinderen, uw ouders, uw broers A.(...), H.(...) en M.(...).

In 2008 behaalde u uw diploma bedrijfsbeheer IT aan de Mostakhal Universiteit. Hierna heeft u verschillende jobs uitgeoefend, zoals bij uw vader op de boerderij, in de vastgoedsector, als verdeler van goederen. De laatste job die u uitoefende was tevens als verdeler. U werkte samen met uw broer in een bureau dat zich in uw woning bevond.

In december 2015 werd u telefonisch gecontacteerd door een ver familielid, Z.(...) M.(...), die in Gaza verblijft. Hij vroeg u contactpersoon te zijn met de Egyptische ziekenhuizen voor een mogelijke medische behandeling voor zijn broer uit Gaza die aan leukemie leed. In totaal had u zo'n twee à drie telefonische gesprekken met Z.(...) M.(...) die niet langer duurden dan drie minuten. Daarnaast had u contact met uw oom over hem. Op 9 januari 2016 werd u telefonisch opgebeld om u aan te melden bij de staatsveiligheid in La Zohli. U ging naar daar, er werden vragen gesteld over u als Palestijn en uw Egyptische identiteitskaart werd ingehouden. Toen u weer thuis was, werd u om 23u opgebeld met de mededeling uw identiteitskaart de volgende dag te komen ophalen. Op 10 januari 2016 om middernacht kwamen vijf personen van de staatsveiligheid bij uw thuis langs. Uw huis werd onderzocht en uw laptop, de gsm's van u en uw echtgenote, de ipad van uw dochter, twee memorysticks en een harddisk werden meegenomen. Buiten stonden drie auto's en tien andere personen van de staatsveiligheid te wachten. U werd geblinddoekt in een auto geduwd. U werd vastgehouden en ondervraagd over uw contacten met Z.(...) M.(...). U vernam dat hij een leider is bij Hamas. Op 13 januari 2016 lieten ze u gaan. Op 18 april 2016 werd u opnieuw opgebeld en diende u zich opnieuw aan te melden bij de staatsveiligheid. U werd wederom ondervraagd over Z.(...) M.(...) en ze dreigden uw Egyptische nationaliteit af te nemen. De volgende ochtend kwam u vrij. U ging bij drie advocaten langs, de laatste spoorde u aan het land te verlaten.

Voor uw vertrek in juli 2016 contacteerde u een vriend in de luchthaven om te vragen of u veilig kon uitreizen. Op 7 juli 2016 heeft u samen met uw gezin Egypte met het vliegtuig verlaten en bent u op 8 juli 2016 aangekomen in België. Op 15 juli 2016 vroegen jullie asiel aan. In mei 2015 was u al eens tien dagen in België voor een medische behandeling van uw dochtertje.

In oktober 2016, dus na uw vertrek uit het land, kwam de staatsveiligheid langs bij uw broer en op 15 april 2017 werd uw vader aangesproken over u. Er werd hen meegedeeld dat u zich diende aan te melden 'bij hen'. Tijdens uw verblijf in België heeft u uw vriend in de luchthaven opnieuw gecontacteerd, uw naam staat nu op de lijst van gezochte personen bij terugkeer.

Bij terugkeer vreest u gearresteerd te worden.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: de paspoorten van het hele gezin, uw identiteitskaart uit Gaza, uw geboorteakte uit Egypte, uw UNWRA registratie, de bevestiging van het verkrijgen van de Egyptische nationaliteit, uw diploma, een machtiging voor uw oom voor het bekomen

van Palestijns paspoort, het bewijs van de Egyptische nationaliteit van uw echtgenote, haar geboorteakte uit Saoedi Arabië en haar diploma.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u na het gehoor bij het Commissariaat-generaal (CGVS) er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

U hangt uw vrees op aan het contact dat u had met Z.(...) M.(...). Het feit dat hij, zoals u beweert, een leider is bij Hamas, vormt de grondslag van de problemen die u heeft gekend met de staatsveiligheid. Deze problemen lieten u besluiten om Egypte te verlaten (CGVS p.6-7). Daar u aangeeft dat uw contact met Z.(...) M.(...) aan de grondslag ligt van uw problemen, wordt er van u verwacht dat u een duidelijk en gedetailleerd beeld kan schetsen over deze spijfiguur. U werd meermaals gevraagd alles te vertellen wat u over hem weet (CGVS p. 8-10), maar het CGVS stelt vast dat u bitter weinig kan vertellen over de persoon door wie u beweert in de problemen te zijn gekomen. U verklaart dat u niets weet over hem (CGVS p.8). Zo geeft u aan dat u maar zeer beperkt telefonisch contact met hem had, zo'n twee à drie gesprekken, die nooit meer dan drie minuten duurden (CGVS p.6, 9). Daarnaast geeft u aan dat u met uw oom langs vaderszijde contact had over hem (CGVS p.8-9) en zo zegt u "Mijn oom vertelde veel zaken over hem" (CGVS p.9). U de kans geboden dit concreet toe te lichten, komt u niet verder dan dat uw oom zei dat u door hem in de problemen zou komen (CGVS p. 9). U wederom de kans geboden deze uitspraak te concretiseren, komt u niet verder dan over Z.(...) M.(...) de woorden van uw oom te herhalen "Hij is een verdachte, je houdt liever geen contact met hem. Hij is een echte leider bij Hamas. Probeer niet meer in contact te komen met hem, je gaat in de problemen komen. " (CGVS p.9). U gevraagd om welke reden uw oom dit zei, verwijst u naar de delicate relatie tussen de Egyptische autoriteiten en Hamas (CGVS p.9). Ook later tijdens het gehoor werd u nogmaals de kans geboden concreet te vertellen over de functie van Z.(...) M.(...) bij Hamas (CGVS p.9). Wederom verwijst u enkel naar wat u vernam tijdens uw arrestatie bij de staatsveiligheid en dat u zijn taken niet kent omdat deze vertrouwelijk zijn (CGVS p.9). Het hoeft niet te verwonderen dat het CGVS het zeer bezwarend vindt dat u niets kan vertellen over de persoon die de aanleiding vormt van uw problemen met de staatsveiligheid. U hangt uw vrees immers op aan het feit dat u aangeeft dat Z.(...) M.(...) een leider is bij Hamas, maar het feit dat u hier zo opvallend weinig over kan vertellen ondermijnt in sterke mate de geloofwaardigheid van deze bewering en de door u ervaren problemen als gevolg hiervan. Wanneer u beweert door Z.(...) M.(...) dermate in de problemen te zijn gekomen, kan er van u immers verwacht worden meer te vertellen over deze persoon. U gevraagd of u iets heeft ondernomen om meer te weten te komen over Z.(...) M.(...), zegt u "Zelfs mijn vader heeft niet geprobeerd om contact te nemen of meer te weten. Ik weet zelfs niet of hij weet dat Z.(...) leider is bij Hamas." (CGVS p.10). Ook deze verklaring ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Het CGVS vindt het niet aannemelijk, om niet te zeggen ongeloofwaardig, dat u nalaat concrete en accurate informatie te vergaren over de persoon die de aanleiding vormt voor uw problemen met de staatsveiligheid. Te meer daar u beweert dat Z.(...) M.(...) een ver familielid is en u in contact stond met uw oom langs vaderszijde over hem en die, volgens uw beweringen, wel duidelijk op de hoogte was van het doen en laten van Z.(...) M.(...). Daarnaast geeft u tevens aan dat u na uw aankomst in België nog contact had met uw oom (CGVS p.9). Het feit dat u zelfs na dit contact niets kan vertellen over de persoon die u liet besluiten uw land te verlaten, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat u in het begin van het gehoor bij het CGVS werd gevraagd of er personen uit uw familie betrokken zijn bij een bepaalde politieke partij en dat u tevens expliciet werd gevraagd of personen uit uw ruimere familie betrokken zijn bij een bepaalde politieke partij (CGVS p. 4). U antwoordt op deze vragen van niet (CGVS p.4). Het feit dat u vooreerst aangeeft dat niemand van uw familie, zelfs wanneer expliciet naar uw ruimere familie werd gevraagd, betrokken is bij een bepaalde partij strookt niet met de verklaringen die u geeft wanneer u gevraagd wordt uw asielmotieven uiteen te zetten. Wanneer u gevraagd werd om welke reden u Z.(...) M.(...) en zijn functie bij Hamas niet vermeld heeft, zegt u "Omdat ik geen relatie met hem heb. Pas later te weten gekomen dat hij leider is. Ik weet alleen over directe familie, omdat ik mij daarmee bezig hield." (CGVS p.11). Het CGVS vindt deze verklaring allerminst valabel, daar u beweert dat de functie van Z.(...) M.(...) bij Hamas de kern van uw asielaansluiting inhoudt. Ook deze vaststelling ondermijnt in zeer sterke mate de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees.

Bovendien heeft u uw beweerd vrees verder niet aannemelijk gemaakt door de vaststelling dat u in de periode van 13 januari 2016 tot 18 april 2016 geen problemen heeft ondervonden, alsook niet in de periode na uw contact met de staatsveiligheid op 18 april 2016 tot uw vertrek op 7 juli 2016. U gevraagd om welke reden u dan op dat moment beslist om uw land te verlaten, zegt u zonder meer dat u bang was dat ze u nog eens zouden komen arresteren omdat ze dat letterlijk gezegd hadden tijdens de ondervraging (CGVS p.10). Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw motieven, kan evenmin dit door u aangereikte element overtuigen. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat u beweert dat u na het contact op 18 april 2016 in de gaten gehouden werd, doch ook hieraan kan, en dat hoeft geen verder betoog, geen geloof aan worden gehecht (CGVS p.11).

In navolging van bovenstaande vaststellingen wordt er evenmin geloof gehecht aan uw bewering dat uw naam op een lijst zou staan in de luchthaven en dat dit problemen zou geven bij terugkeer. U geeft aan dat u deze lijst niet kan voorleggen, omdat uw contact bang is om deze lijst op te zoeken (CGVS p.11). Evenwel is deze uitleg niet valabel aangezien er van u verwacht kan worden dat u al het mogelijke zou doen om uw asielmotieven kracht bij te zetten en u dus redelijkerwijze al het nodige zou doen om deze bewering te staven. Evenmin wordt er geloof gehecht aan uw bewering dat uw familie na uw vertrek nog problemen ondervonden zou hebben (CGVS p. 8, 11). Dit in navolging van de ongeloofwaardigheid van uw beweerd vrees op basis van bovenstaande vaststellingen. Ook liet u dit na te vertellen toen u aanvankelijk gevraagd werd hoe het met uw familie ging (CGVS p. 5). U zegt letterlijk 'Goed, ze hebben geen problemen'. Deze bewering en het nalaten deze zogenaamde problemen te vertellen zorgen mede voor de ongeloofwaardigheid van deze verklaringen.

Tot slot merkt het CGVS het volgende op. U gevraagd of uw echtgenote op de hoogte was van alles wat u beweert te hebben meegemaakt, zegt u "Ik heb haar niet alles verteld. Ook niet details. Bijvoorbeeld, hoe ze me hebben gemarteld. Ik wou haar niet mee martelen." (CGVS p.11). Evenwel is het opvallend dat uw echtgenote tijdens het uiteenzetten van de asielmotieven, op dezelfde gedetailleerde en chronologische wijze weergeeft op welke manier u behandeld werd door de staatsveiligheid (CGVS vrouw p.6). Uw echtgenote met deze vaststelling geconfronteerd, zegt ze "Hij is blijkbaar vergeten dat hij het verteld heeft." (CGVS vrouw p.8). Deze verklaring is niet valabel daar u eerst aangeeft dat u doelbewust uw echtgenote niet heeft ingelicht over de details om haar te sparen. Dit doet vermoeden dat beide relazen een ingestudeerd karakter vertonen en komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Gezien bovenstaande vaststellingen heeft u totaal niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan. Omwille hiervan weigert het CGVS u de status van erkend vluchteling toe te kennen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat u ter staving van uw relaas volgende documenten neerlegt. De paspoorten van het hele gezin, uw identiteitskaart uit Gaza, uw geboorteakte uit Egypte, uw UNWRA registratie, de bevestiging van het verkrijgen van de Egyptische nationaliteit, uw diploma, een machtiging voor uw oom voor het bekomen van Palestijns paspoort, het bewijs van de Egyptische nationaliteit van uw echtgenote, haar geboorteakte uit Saoedi Arabië en haar diploma hebben betrekking op de identiteit en afkomst van u en uw gezin en worden door het CGVS niet in twijfel getrokken. Daarnaast vindt het CGVS het bezwarend dat u geen enkel document kan voorleggen dat uw asielmotieven kan staven, te meer daar u nog steeds contact heeft met uw familie en u letterlijk zegt "Na mijn aankomst hier, probeerde ik eraan te geraken, want ik weet dat dat relevant is in mijn relaas. Ik heb mijn oom gecontacteerd, omdat hij met Z.(...) erover wou praten. Ik denk dat hij dat niet gedaan heeft." (CGVS p.9). Het feit dat u niets kan voorleggen, ondermijnt deze bewering en zorgt mede voor de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 3 juli 2017) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaid en al Arish, de noordelijke districten van de "North Sina" provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen

van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasam en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn het afgelopen jaar relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties, ontvoeringen en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat het CGVS in hoofde van uw echtgenote eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van S.H.R.M.K.:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te Al Gharj, Saoedi Arabië, op 2 juni 1989. U bent van Palestijnse origine en in 2013 heeft u via uw man de Egyptische nationaliteit verkregen. U bent soennitisch moslima.

In 2010 bent u getrouwd met M.(...) H.(...) M.(...) R.(...) (OV 8.061.886, CG 16/15776). Samen hebben jullie vier kinderen, namelijk R.(...) (geboren op 13 januari 2012) en een drieling, A.(...), N.(...) en O.(...) (geboren op 11 december 2014).

U komt uit een gezin met acht kinderen. Uw beide ouders zijn reeds overleden. U heeft tot 2011 bij uw familie in Saoedi Arabië gewoond. Uw zus, T.(...), verblijft momenteel in Egypte, de rest van uw broers en zussen verblijven in Saoedi Arabië. In 2011 bent u verhuisd naar Cairo, Egypte. U woonde vanaf toen bij uw man en zijn familie.

In 2009 heeft u uw bachelor diploma van programmeur behaald aan de Universiteit van Al Gharj. U heeft niet gewerkt in Saoedi Arabië, noch in Egypte.

U beweert niet te kunnen terugkeren naar Egypte, daar u zich beroept op de problemen van uw man met de staatsveiligheid. In december 2015 werd uw man gecontacteerd door Z.(...) M.(...), een ver familielid uit Gaza met de vraag of uw man contactpersoon zou zijn in kader van een mogelijke behandeling in Egypte voor zijn broer die leed aan leukemie en in Gaza verbleef. Naar aanleiding hiervan werd uw man gecontacteerd door de staatsveiligheid op 9 januari 2016, doorzocht de staatsveiligheid op 10 januari 2016 jullie huis en werd uw man meegenomen en tot 13 januari 2016 vastgehouden. De reden hiervoor was dat uw man contact had met Z.(...) M.(...), blijkbaar een leider bij Hamas. Jullie waren hiervan niet eerder op de hoogte. In april 2016 werd uw man opnieuw gecontacteerd door de staatsveiligheid, hij werd opnieuw aangehouden, deze keer voor één nacht. Hij werd bedreigd met het intrekken van zijn Egyptische nationaliteit.

Uzelf heeft geen persoonlijke problemen ondervonden omwille van de problemen van uw man met de staatsveiligheid.

Op 7 juli 2016 heeft u samen met uw gezin Egypte met het vliegtuig verlaten en u bent op 8 juli 2016 aangekomen in België. Op 15 juli 2016 vroegen jullie asiel aan. In mei 2015 was u al eens tien dagen in België voor de medische behandeling van uw dochtertje.

Bij terugkeer vreest u uw man te verliezen.

Ter staving van uw asielrelaas beroept u zich op de documenten die door uw man werden neergelegd.

B. Motivering

Uit de verklaringen die u voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) aflegde, blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde vluchtredenen als uw echtgenoot, M.(...) H.(...) M.(...) R.(...) (CG 16/15776, OV. 8.061.886, CGVS p. 5). In diens hoofde werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus genomen aangezien hij er niet in slaagde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken. Tevens werd hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Bijgevolg kan ook in uw hoofde niet uitgegaan worden van het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie en wordt u eveneens de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Het CGVS verwijst hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenoot:

Er dient te worden vastgesteld dat u na het gehoor bij het Commissariaat-generaal (CGVS) er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

U hangt uw vrees op aan het contact dat u had met Z.(...) M.(...). Het feit dat hij, zoals u beweert, een leider is bij Hamas, vormt de grondslag van de problemen die u heeft gekend met de staatsveiligheid. Deze problemen lieten u besluiten om Egypte te verlaten (CGVS p.6-7). Daar u aangeeft dat uw contact met Z.(...) M.(...) aan de grondslag ligt van uw problemen, wordt er van u verwacht dat u een duidelijk en gedetailleerd beeld kan schetsen over deze spijfiguur. U werd meermaals gevraagd alles te vertellen wat u over hem weet (CGVS p. 8-10), maar het CGVS stelt vast dat u bitter weinig kan vertellen over de persoon door wie u beweert in de problemen te zijn gekomen. U verklaart dat u niets weet over hem (CGVS p.8). Zo geeft u aan dat u maar zeer beperkt telefonisch contact met hem had, zo'n twee à drie gesprekken, die nooit meer dan drie minuten duurden (CGVS p.6, 9). Daarnaast geeft u aan dat u met uw oom langs vaderszijde contact had over hem (CGVS p.8-9) en zo zegt u "Mijn oom vertelde veel zaken over hem" (CGVS p.9). U de kans geboden dit concreet toe te lichten, komt u niet verder dan dat uw oom zei dat u door hem in de problemen zou komen (CGVS p. 9). U wederom de kans geboden deze uitspraak te concretiseren, komt u niet verder dan over Z.(...) M.(...) de woorden van uw oom te

herhalen "Hij is een verdachte, je houdt liever geen contact met hem. Hij is een echte leider bij Hamas. Probeer niet meer in contact te komen met hem, je gaat in de problemen komen." (CGVS p.9). U gevraagd om welke reden uw oom dit zei, verwijst u naar de delicate relatie tussen de Egyptische autoriteiten en Hamas (CGVS p.9). Ook later tijdens het gehoor werd u nogmaals de kans geboden concreet te vertellen over de functie van Z.(...) M.(...) bij Hamas (CGVS p.9). Wederom verwijst u enkel naar wat u vernam tijdens uw arrestatie bij de staatsveiligheid en dat u zijn taken niet kent omdat deze vertrouwelijk zijn (CGVS p.9). Het hoeft niet te verwonderen dat het CGVS het zeer bezwarend vindt dat u niets kan vertellen over de persoon die de aanleiding vormt van uw problemen met de staatsveiligheid. U hangt uw vrees immers op aan het feit dat u aangeeft dat Z.(...) M.(...) een leider is bij Hamas, maar het feit dat u hier zo opvallend weinig over kan vertellen ondermijnt in sterke mate de geloofwaardigheid van deze bewering en de door u ervaren problemen als gevolg hiervan. Wanneer u beweert door Z.(...) M.(...) dermate in de problemen te zijn gekomen, kan er van u immers verwacht worden meer te vertellen over deze persoon. U gevraagd of u iets heeft ondernomen om meer te weten te komen over Z.(...) M.(...), zegt u "Zelfs mijn vader heeft niet geprobeerd om contact te nemen of meer te weten. Ik weet zelfs niet of hij weet dat Z.(...) leider is bij Hamas." (CGVS p.10). Ook deze verklaring ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Het CGVS vindt het niet aannemelijk, om niet te zeggen ongeloofwaardig, dat u nalaat concrete en accurate informatie te vergaren over de persoon die de aanleiding vormt voor uw problemen met de staatsveiligheid. Te meer daar u beweert dat Z.(...) M.(...) een ver familielid is en u in contact stond met uw oom langs vaderszijde over hem en die, volgens uw beweringen, wel duidelijk op de hoogte was van het doen en laten van Z.(...) M.(...). Daarnaast geeft u tevens aan dat u na uw aankomst in België nog contact had met uw oom (CGVS p.9). Het feit dat u zelfs na dit contact niets kan vertellen over de persoon die u liet besluiten uw land te verlaten, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat u in het begin van het gehoor bij het CGVS werd gevraagd of er personen uit uw familie betrokken zijn bij een bepaalde politieke partij en dat u tevens expliciet werd gevraagd of personen uit uw ruimere familie betrokken zijn bij een bepaalde politieke partij (CGVS p. 4). U antwoordt op deze vragen van niet (CGVS p.4). Het feit dat u vooreerst aangeeft dat niemand van uw familie, zelfs wanneer expliciet naar uw ruimere familie werd gevraagd, betrokken is bij een bepaalde partij strookt niet met de verklaringen die u geeft wanneer u gevraagd wordt uw asielmotieven uiteen te zetten. Wanneer u gevraagd werd om welke reden u Z.(...) M.(...) en zijn functie bij Hamas niet vermeld heeft, zegt u "Omdat ik geen relatie met hem heb. Pas later te weten gekomen dat hij leider is. Ik weet alleen over directe familie, omdat ik mij daarmee bezig hield." (CGVS p.11). Het CGVS vindt deze verklaring allerminst valabel, daar u beweert dat de functie van Z.(...) M.(...) bij Hamas de kern van uw asielaanspraken inhoudt. Ook deze vaststelling ondermijnt in zeer sterke mate de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees.

Bovendien heeft u uw beweerde vrees verder niet aannemelijk gemaakt door de vaststelling dat u in de periode van 13 januari 2016 tot 18 april 2016 geen problemen heeft ondervonden, alsook niet in de periode na uw contact met de staatsveiligheid op 18 april 2016 tot uw vertrek op 7 juli 2016. U gevraagd om welke reden u dan op dat moment beslist om uw land te verlaten, zegt u zonder meer dat u bang was dat ze u nog eens zouden komen arresteren omdat ze dat letterlijk gezegd hadden tijdens de ondervraging (CGVS p.10). Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw motieven, kan evenmin dit door u aangereikte element overtuigen. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat u beweert dat u na het contact op 18 april 2016 in de gaten gehouden werd, doch ook hieraan kan, en dat hoeft geen verder betoog, geen geloof aan worden gehecht (CGVS p.11).

In navolging van bovenstaande vaststellingen wordt er evenmin geloof gehecht aan uw bewering dat uw naam op een lijst zou staan in de luchthaven en dat dit problemen zou geven bij terugkeer. U geeft aan dat u deze lijst niet kan voorleggen, omdat uw contact bang is om deze lijst op te zoeken (CGVS p.11). Evenwel is deze uitleg niet valabel aangezien er van u verwacht kan worden dat u al het mogelijke zou doen om uw asielmotieven kracht bij te zetten en u dus redelijkerwijze al het nodige zou doen om deze bewering te staven. Evenmin wordt er geloof gehecht aan uw bewering dat uw familie na uw vertrek nog problemen ondervonden zou hebben (CGVS p. 8, 11). Dit in navolging van de ongeloofwaardigheid van uw beweerde vrees op basis van bovenstaande vaststellingen. Ook liet u dit na te vertellen toen u aanvankelijk gevraagd werd hoe het met uw familie ging (CGVS p. 5). U zegt letterlijk 'Goed, ze hebben geen problemen'. Deze bewering en het nalaten deze zogenaamde problemen te vertellen zorgen mede voor de ongeloofwaardigheid van deze verklaringen.

Tot slot merkt het CGVS het volgende op. U gevraagd of uw echtgenote op de hoogte was van alles wat u beweert te hebben meegemaakt, zegt u "Ik heb haar niet alles verteld. Ook niet details. Bijvoorbeeld,

hoe ze me hebben gemarteld. Ik wou haar niet mee martelen.” (CGVS p.11). Evenwel is het opvallend dat uw echtgenote tijdens het uiteenzetten van de asielmotieven, op dezelfde gedetailleerde en chronologische wijze weergeeft op welke manier u behandeld werd door de staatsveiligheid (CGVS vrouw p.6). Uw echtgenote met deze vaststelling geconfronteerd, zegt ze “Hij is blijkbaar vergeten dat hij het verteld heeft.” (CGVS vrouw p.8). Deze verklaring is niet valabel daar u eerst aangeeft dat u doelbewust uw echtgenote niet heeft ingelicht over de details om haar te sparen. Dit doet vermoeden dat beide relazen een ingestudeerd karakter vertonen en komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Gezien bovenstaande vaststellingen heeft u totaal niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan. Omwille hiervan weigert het CGVS u de status van erkend vluchteling toe te kennen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat u ter staving van uw relaas volgende documenten neerlegt. De paspoorten van het hele gezin, uw identiteitskaart uit Gaza, uw geboorteakte uit Egypte, uw UNWRA registratie, de bevestiging van het verkrijgen van de Egyptische nationaliteit, uw diploma, een machtiging voor uw oom voor het bekomen van Palestijns paspoort, het bewijs van de Egyptische nationaliteit van uw echtgenote, haar geboorteakte uit Saoedi Arabië en haar diploma hebben betrekking op de identiteit en afkomst van u en uw gezin en worden door het CGVS niet in twijfel getrokken. Daarnaast vindt het CGVS het bezwarend dat u geen enkel document kan voorleggen dat uw asielmotieven kan staven, te meer daar u nog steeds contact heeft met uw familie en u letterlijk zegt “Na mijn aankomst hier, probeerde ik eraan te geraken, want ik weet dat dat relevant is in mijn relaas. Ik heb mijn oom gecontacteerd, omdat hij met Z.(...) erover wou praten. Ik denk dat hij dat niet gedaan heeft.” (CGVS p.9). Het feit dat u niets kan voorleggen, ondermijnt deze bewering en zorgt mede voor de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 3 juli 2017) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arish, de noordelijke districten van de “North Sina” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinaï. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinaï (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinaï is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasam en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinaï, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinaï. De Wilayat Sinaï maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn het afgelopen jaar relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties, ontvoeringen en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet”.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 (A) 2 van het Verdrag van Genève, de artikelen 48/3 §2 en §4, e), 48/5 §2 en §3, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel, volhardten verzoekers in hun asielmotieven, namelijk dat verzoeker door de Egyptische staatsveiligheid werd beschuldigd van banden met Hamas nadat hij enkele malen telefonisch contact had met Z.M., leider bij Hamas. Zij betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en ondernemen een summiere poging om deze te verklaren of te weerleggen. Verzoekers verwijzen naar de definitie van vluchtelingen zoals opgenomen in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en menen dat zij volledig voldoen aan de in deze definitie aangegeven gronden zodat zij als vluchteling dienen te worden erkend. Zij geven tevens een uitgebreide uiteenzetting omtrent het voordeel van de twijfel en poneren dat het duidelijk is dat zij bescherming nodig hebben daar in geval van terugkeer naar Egypte het risico om gearresteerd te worden zeer reëel is.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, poneren verzoekers dat zij verschillende redenen hebben om een onmenselijke behandeling te vrezen en stellen zij dat het duidelijk is dat zij in de onmogelijkheid verkeren om terug te keren naar Egypte. Om hun betoog kracht bij te zetten citeren zij uitvoerig uit algemene informatie over schendingen van de mensenrechten in Egypte en uit een artikel over de relatie tussen Egypte en Hamas, waaruit zij besluiten dat de situatie in Egypte nog heel gevaarlijk is en het risico voor hen dus actueel en reëel is.

2.3. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissingen wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekers geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan hun asielaanvraag, zoals wordt toegelicht, (ii) de door hen neergelegde documenten slechts betrekking hebben op de identiteit en afkomst van het gezin, gegevens welke niet in twijfel worden getrokken, doch het bezwarend is dat zij geen enkel document kunnen voorleggen dat hun asielmotieven kan staven en (iii) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties gekenmerkt worden dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de

beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 20 november 2017, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.6.1. Vooreerst acht de Raad het onaanvaardbaar dat verzoeker, die beweert problemen te hebben gekend met de Egyptische staatsveiligheid omwille van een paar telefonische contacten met zijn verre neef Z.M., een leider bij Hamas, nagenoeg niets weet te vertellen over deze persoon die nochtans aan de grondslag ligt van zijn voorgehouden problemen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissingen het volgende wordt overwogen: *“U hangt uw vrees op aan het contact dat u had met Z.(...) M.(...). Het feit dat hij, zoals u beweert, een leider is bij Hamas, vormt de grondslag van de problemen die u heeft gekend met de staatsveiligheid. Deze problemen lieten u besluiten om Egypte te verlaten (CGVS p.6-7). Daar u aangeeft dat uw contact met Z.(...) M.(...) aan de grondslag ligt van uw problemen, wordt er van u verwacht dat u een duidelijk en gedetailleerd beeld kan schetsen over deze spijfiguur. U werd meermaals gevraagd alles te vertellen wat u over hem weet (CGVS p. 8-10), maar het CGVS stelt vast dat u bitter weinig kan vertellen over de persoon door wie u beweert in de problemen te zijn gekomen. U verklaart dat u niets weet over hem (CGVS p.8). Zo geeft u aan dat u maar zeer beperkt telefonisch contact met hem had, zo'n twee à drie gesprekken, die nooit meer dan drie minuten duurden (CGVS p.6, 9). Daarnaast geeft u aan dat u met uw oom langs vaderszijde contact had over hem (CGVS p.8-9) en zo zegt u “Mijn oom vertelde veel zaken over hem” (CGVS p.9). U de kans geboden dit concreet toe te lichten, komt u niet verder dan dat uw oom zei dat u door hem in de problemen zou komen (CGVS p. 9). U wederom de kans geboden deze uitspraak te concretiseren, komt u niet verder dan over Z.(...) M.(...) de woorden van uw oom te herhalen “Hij is een verdachte, je houdt liever geen contact met hem. Hij is een echte leider bij Hamas. Probeer niet meer in contact te komen met hem, je gaat in de problemen komen.” (CGVS p.9). U gevraagd om welke reden uw oom dit zei, verwijst u naar de delicate relatie tussen de Egyptische autoriteiten en Hamas (CGVS p.9). Ook later tijdens het gehoor werd u nogmaals de kans geboden concreet te vertellen over de functie van Z.(...) M.(...) bij Hamas (CGVS p.9). Wederom verwijst u enkel naar wat u vernam tijdens uw arrestatie bij de staatsveiligheid en dat u zijn taken niet kent omdat deze vertrouwelijk zijn (CGVS p.9). Het hoeft niet te verwonderen dat het CGVS het zeer bezwarend vindt dat u niets kan vertellen over de persoon die de aanleiding vormt van uw problemen met de staatsveiligheid. U hangt uw vrees immers op aan het feit dat u aangeeft dat Z.(...) M.(...) een leider is bij Hamas, maar het feit dat u hier zo opvallend weinig over kan vertellen ondermijnt in sterke mate de geloofwaardigheid van deze bewering en de door u ervaren problemen als gevolg hiervan. Wanneer u beweert door Z.(...) M.(...) dermate in de problemen te zijn gekomen, kan er van u immers verwacht worden meer te vertellen over deze persoon. U gevraagd of u iets heeft ondernomen om meer te weten te komen over Z.(...) M.(...), zegt u “Zelfs mijn vader heeft niet geprobeerd om contact te nemen of meer te weten. Ik weet zelfs niet of hij weet dat Z.(...) leider is bij Hamas.” (CGVS p.10). Ook deze verklaring ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Het CGVS vindt het niet aannemelijk, om niet te zeggen ongeloofwaardig, dat u nalaat concrete en accurate informatie te vergaren over de persoon die de aanleiding vormt voor uw problemen met de staatsveiligheid. Te meer daar u beweert dat Z.(...) M.(...) een ver familielid is en u in contact stond met uw oom langs vaderszijde over hem en die, volgens uw beweringen, wel duidelijk op de hoogte was van het doen en laten van Z.(...) M.(...). Daarnaast geeft u tevens aan dat u na uw aankomst in België nog contact had met uw oom (CGVS p.9). Het feit dat u zelfs na dit contact niets kan vertellen over de persoon die u liet besluiten uw land te verlaten, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.”*

Verzoeker herhaalt in het verzoekschrift dat hij Z.M. niet kent en acht het dus normaal dat hij over hem geen gedetailleerd beeld kan schetsen. Hij stelt dat de broer van Z.M. ernstig ziek was, reden waarom hij verzoeker om humanitaire hulp vroeg. Verzoeker voert aan dat het voor Gazanen normaal is om humanitaire hulp te bieden en dat hij dan ook met zijn hart gereageerd heeft. Hij brengt hiermee echter

geen valabele verklaring bij die zijn nagenoeg volstrekt onwetendheid over Z.M. kan vergoelijken. Zo nog kan worden aangenomen dat verzoeker aanvankelijk "uit humanitaire overwegingen" instemde om dokters/ziekenhuizen in Egypte te contacteren met de vraag of er een behandeling mogelijk was voor de broer van Z.M., tart het naar het oordeel van de Raad alle verbeelding en moet het dienvolgens volstrekt ongeloofwaardig worden geacht dat verzoeker, nadat hij door de Egyptische staatsveiligheid werd gearresteerd, ondervraagd en gefolterd omwille van zijn contacten met Z.M., niet alles in het werk zou hebben gesteld om meer te weten te komen over de persoon door wie hij dermate in de problemen was gekomen dat hij uiteindelijk geen andere optie zag dan het land te verlaten. Dat verzoeker stelt niets te weten over de persoon die de aanleiding vormt voor zijn beweerde problemen met de staatsveiligheid, wat hij in onderhavig verzoekschrift nogmaals uitdrukkelijk bevestigt, doet reeds in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem uiteengezette asielmotieven. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

2.6.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voegt hier nog pertinent aan toe: *"(...) U gevraagd of uw echtgenote op de hoogte was van alles wat u beweert te hebben meegemaakt, zegt u "Ik heb haar niet alles verteld. Ook niet details. Bijvoorbeeld, hoe ze me hebben gemarteld. Ik wou haar niet mee martelen." (CGVS p.11). Evenwel is het opvallend dat uw echtgenote tijdens het uiteenzetten van de asielmotieven, op dezelfde gedetailleerde en chronologische wijze weergeeft op welke manier u behandeld werd door de staatsveiligheid (CGVS vrouw p.6). Uw echtgenote met deze vaststelling geconfronteerd, zegt ze "Hij is blijkbaar vergeten dat hij het verteld heeft." (CGVS vrouw p.8). Deze verklaring is niet valabel daar u eerst aangeeft dat u doelbewust uw echtgenote niet heeft ingelicht over de details om haar te sparen. Dit doet vermoeden dat beide relazen een ingestudeerd karakter vertonen en komt uw geloofwaardigheid niet ten goede."* Verzoekers voeren in het verzoekschrift geen concreet verweer tegen deze motieven, die dan ook onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.6.3. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt voorts dat hij in de periode van 13 januari 2016 tot 18 april 2016 geen verdere problemen heeft ondervonden, alsook niet in de periode na zijn contact met de staatsveiligheid op 18 april 2016 tot zijn vertrek uit Egypte op 7 juli 2016. Hem tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd waarom hij dan precies op dat ogenblik heeft beslist om het land te verlaten, verklaarde verzoeker dat hij bang was dat ze hem nog eens zouden komen arresteren omdat ze dat letterlijk gezegd hadden tijdens de ondervraging en ze bovendien gedreigd hadden om zijn Egyptische nationaliteit in te trekken en hem terug te sturen naar Gaza (administratief dossier, stuk 5, p. 10). Zo verzoeker werkelijk een dusdanig grote vrees koesterde, mag het echter verbazen dat hij nog zolang heeft gewacht om Egypte te verlaten en hij eerst de tijd heeft genomen om een legale uitreis voor te bereiden. Hij wachtte overigens tot juni 2016 om een visum aan te vragen (administratief dossier, stuk 5, p. 10). Dat verzoeker nog een aanzienlijke periode wachtte met het regelen van zijn reis, doet naar het oordeel van de Raad verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem geschetste vrees. Gelet op verzoekers verklaringen dat hij na zijn vrijlating op 18 april 2018 in de gaten werd gehouden (administratief dossier, stuk 5, p. 11), acht de Raad het bovendien opmerkelijk dat hij probleemloos de Belgische ambassade kon bezoeken voor zijn visumaanvraag en vervolgens op legale wijze, met zijn eigen paspoort het land kon verlaten. Indien verzoeker werkelijk in de gaten werd gehouden door de Egyptische staatsveiligheid omwille van vermoede banden met Hamas, acht de Raad het weinig plausibel dat hij zonder problemen de paspoortcontrole op de luchthaven kon passeren. Het is immers niet onredelijk aan te nemen dat men, in de door verzoeker geschetste omstandigheden, zou willen verhinderen dat hij het land kon verlaten en dat zijn naam dus geseind zou staan. Dat verzoekers naam bij zijn uitreis niet voorkwam op een lijst van personen met een reisverbod (administratief dossier, stuk 5, p. 8), bevestigt aldus eens te meer dat hij geenszins door de staatsveiligheid werd gevisieerd. De Raad hecht dan ook niet het minste geloof aan verzoekers bewering dat zijn naam thans wél op de lijst zou staan van gezochte personen bij terugkeer (administratief dossier, stuk 5, p. 8). Verzoeker beweert dat hij deze lijst niet kan voorleggen omdat zijn contact bang is om deze lijst op te zoeken. Nochtans heeft verzoekers vriend deze lijst reeds eerder geraadpleegd, getuige hiervan het feit dat hij verzoeker hierover heeft kunnen inlichten. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn vriend observatie officier in de luchthaven is (administratief dossier, stuk 5, p. 11). Gelet op zijn functie, is het de Raad dan ook niet duidelijk waarom het argwaan zou opwekken of gevaarlijk zou zijn voor de persoon in kwestie om de bewuste lijst op te vragen. Dit klemt des te meer daar verzoekers contact dit voorheen schijnbaar zonder enige moeite kon doen en hij hiermee geen enkel probleem heeft gekend.

2.6.4. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat en mede gelet op het totale gebrek aan documenten ter staving van hun relaas, besluit de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers naar voren gebrachte asielmotieven. Dienvolgens wordt evenmin geloof gehecht aan verzoeker zijn beweringen dat personen van de staatsveiligheid in oktober 2016 en op 15 april 2017 nog

zijn langs geweest bij zijn broer en zijn vader en dat hen werd meegedeeld dat hij zich diende aan te melden. Met het volharden in en herhalen van hun eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, slagen verzoekers er geenszins in hun geloofwaardigheid te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.6.5. De door verzoekers bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van hun verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“De paspoorten van het hele gezin, uw identiteitskaart uit Gaza, uw geboorteakte uit Egypte, uw UNWRA registratie, de bevestiging van het verkrijgen van de Egyptische nationaliteit, uw diploma, een machtiging voor uw oom voor het bekomen van Palestijns paspoort, het bewijs van de Egyptische nationaliteit van uw echtgenote, haar geboorteakte uit Saoedi Arabië en haar diploma hebben betrekking op de identiteit en afkomst van u en uw gezin en worden door het CGVS niet in twijfel getrokken. Daarnaast vindt het CGVS het bezwarend dat u geen enkel document kan voorleggen dat uw asielmotieven kan staven, te meer daar u nog steeds contact heeft met uw familie en u letterlijk zegt “Na mijn aankomst hier, probeerde ik eraan te geraken, want ik weet dat dat relevant is in mijn relaas. Ik heb mijn oom gecontacteerd, omdat hij met Z.(...) erover wou praten. Ik denk dat hij dat niet gedaan heeft.” (CGVS p.9). Het feit dat u niets kan voorleggen, ondermijnt deze bewering en zorgt mede voor de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven.”*

2.6.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielaanbod, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.7.1. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij tonen niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Aangezien verzoekers op generlei wijze aannemelijk maken dat verzoeker door de Egyptische staatsveiligheid werd/wordt gevisieerd met het oog op vervolging, is de verwijzing in het verzoekschrift naar informatie van Human Rights Watch waarin wordt bericht over mensenrechtenschendingen en folteringingen door de Egyptische veiligheidsdiensten *in casu* niet dienstig.

2.7.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus *“Egypte. Veiligheidssituatie”* van 3 juli 2017), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit deze informatie blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arisch, de noordelijke districten van de “North Sinai” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer van 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland. De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berybommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De Wilayat Sinai zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door

bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn het afgelopen jaar relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Caïro en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Caïro en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de Koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van deze informatie dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen. Verzoekers brengen met de loutere stelling in het verzoekschrift dat de situatie in Egypte nog heeft gevaarlijk is geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Egypte door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.9. Waar verzoekers in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS